

Debreceni Ítéltábla

Gf.IV.30.368/2024/19.

A Debreceni Ítéltábla a dr. Tóth Benedek ügyvéd (FÉL CÍME) által képviselt FELPERES NEVE (FELPERES CÍME) felperesnek – a Réti, Várszegi és Társai Ügyvédi Iroda (FÉL CÍME, ügyintéző: dr. Réti László ügyvéd) által képviselt ALPERES NEVE (ALPERES CÍME, Cg..., adószám: ...) alperes ellen osztalék megfizetése és társasági vagyonhányad kiadása iránt indított perében a Nyíregyházi Törvényszék 2024. október 29-én meghozott 1.G.40.060/2024/62. számú ítélete ellen az alperes 67. sorszámú fellebbezése és a felperes Gf.4. sorszámú csatlakozó fellebbezése alapján indult másodfokú eljárásban – tárgyaláson kívül – meghozta a következő

í t é l e t e t:

Az ítéltábla az elsőfokú bíróság ítéletét részben megváltoztatja. Mellőzi a felperes kötelezését elsőfokú perköltség fizetésére és kötelezi az alperest, hogy 15 napon belül fizessen meg a felperesnek 1 726 074 (Egymillió-hétszázhuszonhatezer-hetvennégy) forint elsőfokú perköltséget. Egyebekben az elsőfokú bíróság ítéletét helybenhagyja.

Kötelezi az alperest, hogy 15 napon belül fizessen meg a felperesnek 2 173 415 (Kettőmillió-százhetvenháromezer-négyszázötvenöt) forint másodfokú perköltséget.

A felperest 231 790 (Kettőszázharmincegyezer-hétszázkilencven) forint feljegyzett csatlakozó fellebbezési illeték, az alperest pedig 85 730 (Nyolcvanötezer-hétszázharminc) forint feljegyzett csatlakozó fellebbezési illeték megfizetésére kötelezi a határozat jogerőre emelkedésétől számított 60. napig a Nemzeti Adó- és Vámhivatal 10032000-01070044-09060018 számú illetékbevételi számlája javára. Az illeték megfizetése során az illetékfizetési kötelezettséget tartalmazó jogerős határozatot hozó bíróság megnevezését, a bírósági ügyszámot, valamint a fizetésre kötelezett adóazonosító számát közleményként fel kell tüntetni.

Az ítélet ellen nincs helye fellebbezésnek.

I n d o k o l á s

[1] Az elsőfokú bíróság a Debreceni Ítéltábla .../6. számú végzése folytán megismételt elsőfokú eljárásban meghozott fellebbezett ítéletével kötelezte az alperest, hogy fizessen meg a felperesnek 114 019 000 forintot és annak 2021. február 12. napjától a kifizetés napjáig járó törvényes mértékű kamatát, a felperest pedig arra kötelezte, hogy fizessen meg az alperesnek bruttó 439 050 forint részperköltséget.

[2] Az ítéletben megállapított – a fellebbezések elbírálása szempontjából releváns – tényállás szerint az alperesi gazdasági társaságot a felperes szülei, a Cs. utónevű testvére és a KFT. alapították 2006-ban. A KFT. tagsági jogviszonya 2007-ben megszűnt. A felperes szüleinek tagsági jogviszonya 2015. december 15-én ugyancsak megszűnt, mert az üzletrészüket három részre osztva a felperesnek és a Cs., illetve R. utónevű testvéreinek ajándékozták. A felperes tagsági jogviszonya 2008. április 15-től 2020. augusztus 31-ig állt fenn.

[3] Az alperes taggyűlése a 2015. december 15-én meghozott .../2015. számú határozatával a társaság 8 000 000 forint összegű törzstőkéjét 9 000 000 forintra emelte fel, amelyből a felperes és a két testvére személyenként 3 000 000 forint törzsbetéttel rendelkeztek. Az alperes 2015. december 15. napjától hatályos társasági szerződésének 7. pontja kimondta, hogy: „Az üzletrész társaság általi magához vonására, illetve bevonására a Ptk. rendelkezései szerint kerülhet sor. A társaság az üzletrészeit bevonhatja (3:176. §)”. E rendelkezés alapján az alperes taggyűlése a 2020. július 6-án meghozott 6. sorszámú határozatával – a felperes ellenszavazata ellenére – 2020. augusztus 31-i hatállyal bevonta a felperes üzletrészt. A határozat szövege szerint „a jutót a társaság meglévő eszközeiből, a társaság fizetőképességének veszélyeztetése nélkül kell kiadni. Az ügyvezető a bevonás hatályosulását megelőzően törekedjen egy megállapodás megkötésére, ez esetben kezdeményezze a határozat visszavonását”. A 2020. szeptember 29-én megtartott taggyűlésen az alperes – a felperes üzletrészeinek bevonására hivatkozással – a törzstőkéjét 9 000 000 forintról 6 000 000 forintra leszállította. A törzstőke leszállításának, valamint a felperes tagsági jogviszonya 2020. augusztus 31-i hatállyal történt megszűnésének tényét a Nyíregyházi Törvényszék Cégbírósága 2021. február 11-én bejegyezte a cégjegyzékbe.

[4] A felperes bevont üzletrészeinek forgalmi értéke 2020. augusztus 31-én 114 019 000 forint volt. A törzstőke-leszállítás cégjegyzékbe való bejegyzésének időpontjában: 2021. február 11-én az alperes a rendelkezésre álló pénzeszközeiből a felperes bevont üzletrészeinek forgalmi értékét ki tudta volna egyenlíteni, amelyet a felperes 2021. szeptember 29-én kelt felszólítása ellenére sem tett meg. E tartozását ugyanakkor a korábbi elsőfokú ítélet meghozatalának időpontjában: 2023. május 22-én rendelkezésre álló pénzeszközeiből már nem tudta volna rendezni. Az alperesnek azonban a Debreceni Ítéltábla 2024. február 1-én meghozott .../5. számú ítélete szerint 107 902 005 forint, annak 2022. november 2-tól járó törvényes mértékű kamata, valamint 1 670 178 forint elsőfokú és 635 000 forint másodfokú perköltség erejéig követelése áll fenn a felperessel és annak házastársával mint egyetemleges adósokkal szemben, e követelés pedig fedezetet biztosít a bevont üzletrész piaci értékének a kiegyenlítésére anélkül, hogy az veszélyeztetné az alperes likviditását.

[5] A felperes az elsőfokú bíróság .../41. számú részítéletével el nem bírált, módosított keresetében a bevont üzletrészére eső társasági vagyonhányad 247 738 666 forint összegű pénzbeli ellenértékének és ezen összeg után elsődlegesen 2021. február 11-től, másodlagosan pedig 2020. szeptember 1-től a kifizetés napjáig járó késedelmi kamatnak a megfizetésére kérte kötelezni az alperest. Elsődleges jogalapként a Polgári Törvénykönyvről szóló 2013. évi V. törvény (a továbbiakban: Ptk.) 3:164. §-ának (1) és (2) bekezdéseire, a 3:176. §-ának (1) és (2) bekezdéseire, a 3:184. §-ának (1) és (2) bekezdéseire, a 3:206. §-ának (3) bekezdésére, valamint a számvitelről szóló 2000. évi C. törvény (a továbbiakban: Számv.tv.) 35. §-ának (2) bekezdésére hivatkozott. Másodlagosan a keresetét a Ptk. 3:35-36. §-aira, harmadlagosan pedig a Ptk. 6:579. §-ának (1) bekezdésére alapította. A keresetének

összezszerűségét az alperes 2018. évi beszámolójában kimutatott 743 216 000 forint saját tőke alapján határozta meg.

[6] Az alperes az ellenkérelmében a felperes valamennyi keresetének az elutasítását kérte, vitatta annak jogalapját és összegét is.

[7] Az elsőfokú bíróság a 2023. május 22-én meghozott .../126. számú ítéletében kötelezte az alperest, hogy fizessen meg a felperesnek 114 019 000 forintot és annak 2021. február 12-től a kifizetés napjáig járó törvényes mértékű késedelmi kamatát, ezt meghaladóan pedig a keresetet elutasította.

[8] Az alperes fellebbezése alapján eljáró Debreceni Ítéltábla a 2024. január 12-én meghozott .../6. számú végzésével az elsőfokú bíróság ítéletének fellebbezett részét hatályon kívül helyezte és az elsőfokú bíróságot új eljárásra és új határozat hozatalára utasította. A végzés indokolásában megállapította, hogy az elsőfokú ítéletnek a keresetet részben elutasító rendelkezése – fellebbezés hiányában – (rész)jogerőre emelkedett, ezért kizárólag az alperest marasztaló elsőfokú rendelkezést bírálta felül. Ennek során alaptalannak találta az alperes azon hivatkozását, hogy mivel a társaság nem szűnt meg, a felperes nem jogosult a vagyonhányadának kiadására. Egyetértett az elsőfokú bíróság azon megállapításával is, hogy az üzletrész bevonása elszámolási kötelezettséget keletkeztetett a felek között, az elszámolást pedig a bevonást elrendelő taggyűlési határozatban megállapított időpontra vetítetten, az üzletrész értékesítésére vonatkozó Ptk-beli szabályok analóg alkalmazásával kell elvégezni. Mivel pedig a felperest megillető vagyonhányad kiadására vonatkozóan sem az alperes társasági szerződése, sem a Ptk. nem állapít meg szabályokat, azt a bevonásról szóló társasági határozat szerint „a társaság meglévő eszközeiből” kell kiadni a felperesnek, amely alatt az alperesnek a Számv.tv. szerinti valamennyi eszközét érteni kell, tehát a pénzeszközöket is. Ezért téves az alperesnek az a hivatkozása, hogy a felperes követelése nem pénzkövetelés, hanem csak „eszközhányad” kiadása iránti igény lehet. Alap nélkül támadta az alperes az elsőfokú eljárásban beszerzett szakértői véleményt is. Arra azonban már helyesen hivatkozott, hogy az elsőfokú bíróság elmulasztotta az üzletrész bevonására vonatkozó taggyűlési határozatban megállapított azon feltétel vizsgálatát, hogy a vagyonhányad kiadása veszélyezteti-e a társaság fizetőképességét. Ezért a megismételt eljárásra vonatkozó iránymutatásában ennek vizsgálatát írta elő azzal, hogy ebben a körben az alperest terheli a bizonyítás.

[9] Az ítéltábla .../6. számú végzésével szemben a felperes felülvizsgálati kérelmet terjesztett elő, amelyet a Kúria a 2024. szeptember 11-én meghozott .../4. számú végzésével visszautasított.

[10] A megismételt elsőfokú eljárásban a felperes oly módon kívánta megváltoztatni a keresetét, hogy az alperes a 114 019 000 forint és járulékai erejéig fennálló pénzkövetelését kifejezetten a Debreceni Ítéltábla .../5. számú jogerős ítélete alapján vele szemben fennálló pénzkövetelés átruházásával egyenlítse ki, a keresetváltoztatás iránti kérelmet azonban az elsőfokú bíróság a 20. sorszámú végzésével elutasította. Tájékoztatva az alperest, hogy az ő érdekében áll annak bizonyítása, hogy az 114 019 000 forint és járulékai erejéig fennálló tartozásának megfizetése a korábbi elsőfokú ítélet meghozatalakor, „illetve az alperes által megjelölt más időpontban” veszélyeztetné a fizetőképességét. Felhívta, hogy

ebben a körben adjon elő részletes tényállításokat, ezek alátámasztására pedig terjessze elő a bizonyítékait és indítványait. Az alperes az elsőfokú bíróság felhívására tett nyilatkozatában a fizetőképessége veszélyeztetettségének jogalapja körében a Ptk. 3:48. §-ának (2) bekezdésére, a 3:203-207. §-aira, a 3:112. §-ának (1)-(2) bekezdéseire, a 3:118. §-ára, a 3:184. §-ának (1) bekezdésére, a csődeljárásról és a felszámolási eljárásról szóló 1991. évi XLIX. törvény (a továbbiakban: Cstv.) 33/A. §-ának (1) és (3) bekezdéseire, az 57. §-ának (1) bekezdésére, valamint a Büntető Törvénykönyvről szóló 2012. évi C. törvény (a továbbiakban: Btk.) 404. §-ára hivatkozott, továbbá szakértő kirendelését indítványozta, amely indítványát az elsőfokú bíróság teljesítette. Ennek eredményeként beszerezte a SZAKÉRTŐ KFT. (a továbbiakban: SZAKÉRTŐ KFT.) szakértői véleményét, amelyet aggálytalannak fogadott el, a kereset még el nem bírált részének pedig e szakvélemény és a szakértő szóbeli nyilatkozatai alapján helyt adott.

[11] Az üzletész bevonásához kapcsolódó elszámolási kötelezettség keletkezése, annak módja és időpontja, továbbá a bevont üzletész 2020. augusztus 31. napján fennállt piaci értéke tekintetében fenntartotta és részben megismételte a korábbi ítéletében tett és az ítéltábla által helytállónak elfogadott megállapításait. Nem értett egyet az alperesnek az új eljárásban szerzett szakértői véleménnyel kapcsolatos kifogásaival sem, mert a szakértő a szakvéleményét az alperes által előterjesztett tényelődás és az általa csatolt okirati bizonyítékok (főkönyvi kivonatok, mérlegek, könyvvizsgálói jelentés) alapján készítette el. Az tehát, hogy ezek a szakértő szerint hiányosak voltak, az alperes terhére esett, mert a polgári perrendtartásról szóló 2016. évi CXXX. törvény (a továbbiakban: Pp.) 265. §-ának (1) bekezdése alapján neki kellett igazolnia a fizetőképességének veszélyeztetettségét, így az ő kötelezettsége volt, hogy ennek alátámasztására bizonyítékokat szolgáltatson. A szakértőnek nem kellett nyomoznia a felek által nem szolgáltatott adatok, iratok után, ezért azok hiánya vagy hiányossága nem tette aggályossá a szakértői véleményt. Az igazságügyi szakértőkről szóló 2016. évi XXIX. törvény (a továbbiakban: Szaktv.) 39. §-ának (1) és (3) bekezdései szintén nem tartalmaztak olyan szabályt, amely kötelezné a szakértőt az alperes által át nem adott adatok vagy a kompetenciáján kívüli eszközök vizsgálatára. Erre nem is volt szükség, hiszen a szakértő egyértelműen jelezte, hogy a szakvéleménye az alperes által szolgáltatott és a Számv.tv. szerint kiindulási pontként elfogadható mérlegeken, főkönyvi adatokon alapul. Aggálytalan volt az a szakértői nyilatkozat is, amely szerint az alperesnek a felperessel és a házastársával szemben fennálló, jogerős bírósági határozaton alapuló követelése kizárja, hogy az alperes képtelen lenne a felperes felé fennálló tartozásának kiegyenlítésére (57. sorszámú jegyzőkönyv 29-30. oldala). Azok a jogszabályok pedig, amelyekre az alperes a fizetőképességének veszélye körében hivatkozott, irrelevánsak voltak, mert azok nem a perbeli jogviszonyra, hanem a jogi személyek elkülönült vagyonára, a felszámolás alatt álló gazdasági társaság vezető tisztségviselőjének felelősségére, a felszámolási eljárásban a követelések kielégítésének sorrendjére, a fizetéseképtelenséggel fenyegető helyzetre és a csődbűncselekményre vonatkoztak. E szabályokat tehát ebben a perben nem kellett alkalmazni, hiszen az alperes a közhiteles cégnyilvántartási adatok, valamint a felek egyező előadása szerint nem állt és jelenleg sem áll csődeljárás vagy felszámolás alatt.

[12] Erre tekintettel az elsőfokú bíróság a kereset még el nem bíralt részét alaposnak találta. A felperes által az alap- és a megismételt eljárásban előlegezett perköltséget 9 245 120 forintban határozta meg, amelynek részeként a megismételt elsőfokú eljárásban felmerült ügyvédi munkadíj összegét a bírósági eljárásban megállapítható ügyvédi költségekről szóló 32/2003. (VIII.22.) IM rendelet (a továbbiakban: Ükr.) 3. §-ának (5) bekezdésére hivatkozással 50%-ra mérsékelte. Az alperes által az alap- és a megismételt

eljárásban előlegezett perköltséget ugyanakkor 9 693 169 forintban állapította meg, a különbözet megfizetésére pedig a felperest kötelezte.

[13] Az alperes a fellebbezésének tartalma szerint elsődlegesen az elsőfokú ítélet megváltoztatását, a felperes keresetének elutasítását, másodlagosan pedig annak hatályon kívül helyezését és az elsőfokú bíróság új eljárásra és új határozat hozatalára utasítását kérte.

[14] Érvelése szerint az elsőfokú bíróság tévesen állapította meg, hogy a felperes üzletrészenek piaci (forgalmi) értéke 2020. augusztus 31-én 114 019 000 forint volt, mint ahogy megalapozatlan az a megállapítása is, hogy 2021. február 11-én a társaság rendelkezésére állt annyi pénzeszköz, amelyből az üzletrész értékét ki tudta volna egyenlíteni, ennyi pénzeszköze ugyanis e napon nem volt és jelenleg sincs. Az elsőfokú bíróság megsértette a Pp. 2. §-ának (2) bekezdését és a 342. §-ának (1) bekezdését is azzal, hogy beszámította a felek egymással szemben fennálló követeléseit, hiszen ilyen tartalmú igényt a felperes nem terjesztett elő. Nem tárta fel azt sem, hogy a végrehajtó a felperessel szemben fennálló követelésének behajtása érdekében indult végrehajtási eljárásban csupán 1 700 000 forint körüli pénzösszeget foglalt le, ami a teljes tartozás kevesebb mint 2%-a. Nem vizsgálta továbbá, hogy e követelés eredményes végrehajtása esetén befolyt összegből a társaságnak – a felperest megelőzően – milyen egyéb hitelezői igényeket kellene kielégítenie. Figyelmen kívül hagyta a Ptk. 3:184. §-ában foglalt kógens rendelkezést is, amellyel ellentétes lenne a felperes tagi követelésének kielégítése, mint ahogy sértené a Cstv. 33/A. §-át és az 57. §-ának (1) bekezdését is. Nem tulajdonított jelentőséget annak sem, hogy az üzletrész bevonását elrendelő taggyűlési határozat szerint „a jutót a társaság meglévő eszközéből” kell kiadni, ezt pedig nem lehet egyoldalúan leszűkíteni a társaság pénzeszközeire. Ennek ellenére a felperes nem a határozat helyes tartalmának megfelelő keresetet terjesztett elő, mert csupán pénzfizetést követelt, ezért az igényét már önmagában emiatt is el kellett volna utasítani.

[15] Érvelése szerint az elsőfokú bíróság tévesen fogadta el aggálytalannak a megismételt eljárásban beszerzett szakértői véleményt, hiszen a szakértő maga adta elő, hogy a szakvélemény elkészítéséhez szükséges lényeges adatok és iratok nem álltak a rendelkezésére. Erre tekintettel a szakértőnek a Szaktv. 39. §-ának (1) és (3) bekezdései, valamint a szakma szabályai alapján fel kellett volna hívnia őt a hiányzó konkrét iratok és adatok benyújtására, enélkül ugyanis nem tudhatta, hogy pontosan mit kell benyújtania. Mivel ezt elmulasztotta és a szakvéleményét hiányos adatokra alapította, az aggályosnak minősül, így arra nem lehetett volna érdemi döntést alapítani. A szakértő nem megfelelően vizsgálta a likviditását sem, hiszen azt – a szakmai standardokkal ellentétesen – egy statikus időpontot bemutató pénzügyi beszámolóból és annak kiegészítő mellékletéből próbálta meghatározni, ennek során pedig feltételezésekre támaszkodott és ellentmondásokba keveredett. Ehelyett meg kellett volna vizsgálnia a társaság folyószámláit, lízing- és egyéb szerződéseit, valamint részletes tájékoztatást kellett volna kérnie a gazdasági folyamatokról. Ezekből az adatokból derült volna ki, hogy milyen hosszú vagy rövid lejáratú hitelei vannak, mikor és milyen összegű tőkét, kamatot, bért, bérleti díjat, lízingdíjat kell fizetnie és ténylegesen milyen egyéb költségei merülnek fel. Mivel pedig a szakértő úgy nyilatkozott, hogy nem tartozik a kompetenciájába a gépjárművek értékének megállapítása, az elsőfokú bíróságnak – anyagi pervezetés keretében – tájékoztatnia kellett volna őt arról, hogy e szakkérdésben másik szakértőre van szükség. Fel kellett volna szólítania őt arra is, hogy pótolja a hiányzó iratokat, ezek hiányában ugyanis a szakértő a kölcsönökkel és az adathiánnyal érintett egyéb kérdésekkel kapcsolatban önkényes, minden alapot nélkülöző megállapításokat tett. Erre tekintettel a megismételt eljárásban beszerzett szakvélemény a Pp. 316. §-a (1) bekezdésének

a)-d) pontjai alapján aggályos volt, ezért az erre alapított elsőfokú ítélet is súlyosan okszerűtlen és megalapozatlan lett.

[16] A felperes a fellebbezési ellenkérelmében az elsőfokú ítéletnek az alperes által támadott rendelkezését helyes indokai alapján helybenhagyni kérte. Megismételte azt az elsőfokú eljárásban és a hatályon kívül helyező végzés elleni felülvizsgálati kérelmében már részletesen kifejtett álláspontját, amely szerint az ítéltábla tévesen tekintette az alperest terhelő fizetési kötelezettség feltételének az alperes fizetőképességét, ezáltal jogszabálysértően írta elő az elsőfokú bíróság számára annak vizsgálatát. Ettől függetlenül a megismételt elsőfokú eljárás kizárólag annak vizsgálatára terjedhetett ki, hogy az egyébként ténybeli és jogi alapjában, valamint összesszerűségében is meghatározott, jogerős bírósági határozatokkal megerősített kereseti követelés megfizetése veszélyezteteti-e az alperes fizetőképességét. Ebben a körben az elsőfokú bíróság lefolytatta az ítéltábla által előírt bizonyítást, a szakértő pedig azt állapította meg, hogy az alperes mind a perbeli követelés esedékessé válásakor (2021. február 11-én), mind a hatályon kívül helyezett elsőfokú ítélet meghozatalakor (2023. május 22-én) a fizetőképességének veszélyeztetettsége nélkül képes lett volna kifizetni a tartozását. A szakértő megállapította azt is, hogy mivel a Debreceni Ítéltábla .../5. számú jogerős ítélete alapján az alperesnek e tartozáshoz hasonló nagyságrendű követelése van vele szemben, fel sem merülhet, hogy a tartozás kielégítése veszélyeztetné a fizetőképességét. Erre tekintettel az elsőfokú bíróság jogszerűen kötelezte az alperest a bevont üzletrész pénzbeli ellenértékének megfizetésére.

[17] Az alperes a felperes fellebbezési ellenkérelmére észrevételt tett, amelyben egyrészt fenntartotta a fellebbezését, másrészt előadta, hogy a felperes az ellenkérelmében számos esetben nem az elsőfokú ítéletben vagy az ő fellebbezésében foglaltakra tett megállapításokat, hanem az ítéltábla hatályon kívül helyező végzését támadta, amire nincs eljárásjogi lehetősége, ezért a beadvány erre vonatkozó megállapításait nem lehet figyelembe venni.

[18] A felperes a csatlakozó fellebbezésében az elsőfokú ítélet perköltségviselésre vonatkozó rendelkezésének megváltoztatását kérte akként, hogy az ítéltábla az alperest kötelezze 7 938 000 forint perköltség megfizetésére. Az elsőfokú illeték, az alap elsőfokú eljárásban felmerült szakértői díj, ügyvédi munkadíj és útiköltség megállapítására és elszámolására vonatkozó megállapításokkal egyetértett, azzal azonban nem, hogy az elsőfokú bíróság 50%-ra mérsékelte a megismételt eljárásban őt megillető ügyvédi munkadíjat, az Ükr. 3. §-ának (5) bekezdése ugyanis nem alkalmazható a megbízási szerződésben kikötött díjazásra. Nem értett egyet azzal sem, hogy az elsőfokú bíróság elszámolta az alperes oldalán a megismételt elsőfokú eljárásban felmerült költségeit, mert ezeket az alperesnek kell viselnie, a megismételt eljárásban ugyanis teljes pervesztes lett. Erre tekintettel az alperes nem háríthatja át rá a korábbi elsőfokú ítélet elleni fellebbezés 2 500 000 forint összegű illetékét, a megismételt elsőfokú eljárásban felmerült 653 415 forint ügyvédi munkadíjat és 22 216 forint útiköltséget, továbbá a megismételt elsőfokú eljárás során lefolytatott eredménytelen szakértői bizonyítással felmerült 1 481 058 forint szakértői díjat, ezért ezeket a tételeket le kell vonni az elsőfokú bíróság által elszámolt perköltségéből. Az ennek megfelelően korrigált számítás szerint az ő javára elszámolható összes perköltség bruttó 14 270 000 forint, az alperes javára elszámolható összes perköltség bruttó 6 332 000 forint, a kettő különbözete pedig 7 938 000 forint, amelynek a megtérítésére az alperes köteles.

[19] Az alperes a csatlakozó fellebbezési ellenkérelmének tartalma szerint az elsőfokú ítélet csatlakozó fellebbezéssel támadott részének helybenhagyását kérte. Arra hivatkozott, hogy a felperes – részítélettel el nem bírált – kereseti követelése 247 738 666 forint volt, amelyből a megismételt eljárás eredményeként nem jogerősen csupán 114 019 000 forintot ítélték meg neki, így nem lett teljes pernyertes. Erre tekintettel az elsőfokú bíróság a megismételt eljárásban felmerült perköltséget helyesen osztotta meg a felek között a pernyertességük arányában, ez a döntése tehát jogszerű.

[20] A felperes a csatlakozó fellebbezési ellenkérelemre tett észrevételében fenntartotta a csatlakozó fellebbezését.

[21] A másodfokú eljárás során az ítéltábla a Pp. 370. §-ának (1) bekezdése alapján nem lépte át a fellebbezés, a csatlakozó fellebbezés és a fellebbezési ellenkérelmek korlátait, mert nem észlelt olyan – a felek által nem hivatkozott – eljárási szabálysértést vagy téves anyagi pervezetést, amely a Pp. 370. §-ának (2)-(4) bekezdései alapján e korlátok átlépésére okot adott volna. Erre tekintettel kizárólag abban foglalt állást, hogy a fellebbezésben és a csatlakozó fellebbezésben kifejtett okok miatt alaposak-e a fellebbezési és a csatlakozó fellebbezési kérelmek. Ennek eredményeként a fellebbezést alaptalannak, a csatlakozó fellebbezést pedig részben alaposnak találta.

[22] Először az alperes fellebbezését vizsgálta meg, amelynek során abból indult ki, hogy az a tartalma szerint [Pp. 110. §-ának (3) bekezdése] valójában csupán két fellebbezési kérelmet tartalmaz, hiszen az alperes elsődlegesen – több okból is – az elsőfokú ítélet megváltoztatását és a kereset elutasítását, másodlagosan pedig az elsőfokú ítélet hatályon kívül helyezését és az elsőfokú eljárás megismétlését kérte. E kérelmek közül elsőként a másodlagos fellebbezési kérelmet kellett elbírálni, hiszen az kizárta az elsőfokú ítélet érdemi felülbírálatát, azaz az elsődleges fellebbezési kérelem teljesítését.

[23] Az alperes a másodlagos fellebbezési kérelmét egyrészt a Pp. 380. §-ának c) pontjára alapította, amelyet azzal indokolt, hogy hiányos a fellebbezett határozat indokolása, mert az elsőfokú bíróság figyelmen kívül hagyta a Ptk. 3:184. §-ára alapított ellenkérelmét. Ez a fellebbezési érvelés azonban nem volt alapos. Először is: egyetlen ellenkérelmi hivatkozás cáfolatának esetleges elmulasztása nem minősül olyan súlyos formai hibának, amely – minden további feltétel vizsgálata nélkül – felülbírálatatlanná teszi az elsőfokú ítéletet, hiszen az ítéltábla a rendelkezésére álló adatok alapján pótolhatta ezt az indokolásbeli hiányosságot, így orvosolhatta az eljárási szabálysértést. Másrészt pedig a fellebbezett határozat indokolása az alperes által sérelmezett okból nem is volt hiányos, hiszen az elsőfokú bíróság az ítéletének [63] bekezdésében kifejtett módon figyelembe vette a Ptk. 3:184. §-át, azaz alkalmazta és értelmezte is az alperes által hivatkozott szabályt. Annak eldöntése ugyanakkor, hogy ez a jogszabály-értelmezés helyes volt-e, az elsőfokú ítélet érdemi felülbírálatára tartozott, erre a kérdésre tehát az ítéltáblának csak az elsődleges fellebbezési kérelem elbírálása során kellett választ adnia. A másodlagos fellebbezés vizsgálata során elengedő volt annak tisztázása, hogy a fellebbezett határozat nem szenved orvosolhatatlan formai hibában, ezért a Pp. 380. §-ának c) pontja alapján nem kellett elrendelni az elsőfokú eljárás megismétlését.

[24] Alap nélkül kérte az alperes az elsőfokú ítélet hatályon kívül helyezését a Pp. 381. §-a alapján is. E körben arra hivatkozott, hogy az elsőfokú bíróság megsértette a Pp. 300. §-ának (1) bekezdését azzal, hogy az ítéletét aggályos, szakmai hibákkal terhelt szakvéleményre alapította és nem vett igénybe további szakértőt az alperes fizetőképességének megállapítására. A Pp. 300. §-ának (1) bekezdése azonban a szakértő alkalmazásának feltételeit határozza meg, amely feltételek fennállását – tehát a szakértő igénybevételének szükségességét és jogszerűségét – az alperes maga sem vitatta. Ezért ez a fellebbezési hivatkozása azon túl, hogy alaptalan volt, a saját perbeli nyilatkozataival is ellentétben állt. Az pedig, hogy az elsőfokú bíróság helyesen minősítette-e aggálytalannak és fogadta el az ítélezése alapjául a megismételt eljárásban szerzett szakértői véleményt, szintén az ítélet anyagi jogi felülbíráta körébe tartozó kérdés volt, ezért az a Pp. 381. §-a szerinti hatályon kívül helyezés alapjául nem szolgálhatott.

[25] Ezt követően az ítéltábla az alperes elsődleges fellebbezési kérelmét vizsgálta meg, amelyben – több okból is – az elsőfokú ítélet megváltoztatását és a kereset elutasítását kérte.

[26] E kérelmét mindenekelőtt arra alapozta, hogy az elsőfokú bíróság megsértette a Pp. 2. §-ának (2) bekezdésében foglalt kérelemhez kötöttség elvét és túlterjeszkedett az érdemi döntés Pp. 342. §-ának (1) bekezdése szerinti korlátaiban akkor, amikor anélkül alkalmazott beszámítást a felperes követelésének kielégítésére, hogy ezt a felperes a keresetében kérte volna. Az ítéltábla azonban nem értett egyet ezzel az érveléssel. Ennek oka az, hogy az elsőfokú bíróság nem alkalmazott beszámítást, hanem csupán a fizetőképesség vizsgálata körében, a felperes jogi érvelésének részeként vette figyelembe azt a körülményt, hogy az alperesnek a felperes perbeli követelésével nagyságrendileg azonos összegű követelése áll fenn a felperessel és annak házastársával szemben, amely immáron jogerős bírósági határozaton alapul. E tény figyelembevételével pedig az elsőfokú bíróság nem sértette meg sem a Pp. 2. §-ának (2) bekezdését, sem pedig a Pp. 342. §-ának (1) bekezdését, mert erre a követelésre a felek már az alapeljárás perfelvételi szakában is hivatkoztak, sőt: a felperes kérte a követeléssel kapcsolatos per iratainak beszerzését is, amelyet az elsőfokú bíróság meg is tett (.../20. számú tárgyalási jegyzőkönyv 17. oldala; .../27. számú végzés). A felperes tehát nem állított új tényt akkor, amikor a megismételt elsőfokú eljárásban előadott nyilatkozata szerint ezt a követelést figyelembe venni kérte az alperes fizetőképességének vizsgálata során. Mindez ugyanis csupán az általa előadott jogi érvelés kiegészítése volt, amely nem minősült sem új tény állításának, sem pedig a 2021. január 1-től hatályos, így a jelen perben is alkalmazandó Pp. 7. §-a (1) bekezdésének 12. pontja szerinti keresetváltoztatásnak. Erre tekintettel az elsőfokú bíróság nem sértette meg sem a kérelemhez kötöttség elvét, sem pedig az érdemi döntés korlátaiban akkor, amikor ezt a jogi érvelést figyelembe vette. Ezzel összefüggésben az ítéltábla rámutat arra is, hogy az alperes fizetőképességének vizsgálata, ezáltal pedig a felperes módosított keresetének megalapozottsága szempontjából kizárólag az alperesi követelés tényének volt jelentősége, annak viszont nem, hogy e követelésből eddig csupán egy kisebb rész folyt be az alpereshez. Ezért e körülmény vizsgálatának elmaradását az alperes ugyancsak alaptalanul sérelmezte a fellebbezésében.

[27] Nem értett egyet az ítéltábla a hitelezői érdekek sérelmére alapított fellebbezési érveléssel sem, amelyben az alperes egyrészt a Ptk. 3:184. §-ának, másrészt pedig a Cstv. 33/A. §-ának és az 57. §-a (1) bekezdésének a megsértésére hivatkozott.

[28] Ennek oka mindenekelőtt az, hogy noha a Ptk. 3:184. §-ának (1) bekezdése valóban korlátozza a társasági vagyonból a tagok részére történő kifizetéseket, ezeket a korlátozásokat nem lehet alkalmazni törzstőke-leszállítás esetén. Mindez nemcsak a jogszabályi rendelkezés első mondatára vonatkozik, amely szerint: „[a] társaság saját tőkéjéből a tagok javára, azok tagsági jogviszonyára figyelemmel kifizetést a társaság fennállása során kizárólag az e törvényben meghatározott esetekben és – a törzstőke leszállításának esetét kivéve – az előző üzleti évi adózott eredménnyel kiegészített szabad eredménytartalékból teljesíthet.” Törzstőke-leszállítás esetén ugyanis nem alkalmazhatóak a Ptk. 3:184. §-a (1) bekezdésének második mondatában foglalt korlátozások sem, amely szerint: „[n]em kerülhet sor kifizetésre, ha a társaság helyesbített saját tőkéje nem éri el vagy a kifizetés következtében nem érné el a társaság törzstőkéjét, továbbá, ha a kifizetés veszélyeztetné a társaság fizetőképességét.” Ennek oka az, hogy ez a szabály az Európai Unió társasági jogi irányelvein alapul [77/91/EGK irányelv 15. cikkének (1) bekezdése, 2012/30/EU irányelv 17. cikkének (1)-(3) bekezdései, 2017/1132/EU irányelv 56. cikkének (1)-(3) bekezdései], ezek az irányelvi szabályok pedig nem hagynak kétséget afelől, hogy a törzstőke leszállítása esetén a tag részére akkor is lehet kifizetést teljesíteni, ha a társaság helyesbített saját tőkéje nem éri el vagy a kifizetés következtében nem érné el a társaság törzstőkéjét, továbbá, ha a kifizetés veszélyeztetné a társaság fizetőképességét. Erre tekintettel a jogirodalom is úgy tekinti, hogy a Ptk. 3:184. §-ának (1) bekezdésében foglalt korlátozások egyikét sem lehet alkalmazni törzstőke-leszállítás esetén [Sárközy Tamás (szerk.): Az új Ptk. magyarázata II/VI., A jogi személy, Hvg-Orac Kft., Budapest, 2013., 201. oldal, Gárdos Péter – Vékás Lajos (szerk.): Nagykomentár a Polgári Törvénykönyvről szóló 2013. évi V. törvényhez, 2025. évi Jogtár formátumú kiadás, 3:184. §-ához fűzött magyarázatok].

[29] Márpedig jelen esetben a felperes üzletrészenek bevonására tekintettel le kellett szállítani a törzstőkét [Ptk. 3:176. §-ának (1) és (2) bekezdései], az alperesnek pedig – az ítéltábla hatályon kívül helyező végzésében részletesen kifejtett indokok miatt – ki kellett adnia az üzletrésztől és a tagsági jogviszonyától megfosztott felperesnek a bevont üzletrész 2020. augusztus 31-én fennállt forgalmi értékét. Erre tekintettel az üzletrész bevonása és a törzstőke leszállítása folytán keletkezett elszámolási kötelezettség teljesítésének akadályaként az alperes nem hivatkozhatott a Ptk. 3:184. §-ának (1) bekezdésében foglalt korlátozásokra. Mindezt az is kizárta, hogy a felperes tagsági viszonya az üzletrész bevonásakor megszűnt, így az elszámolási kötelezettség esedékessé válásakor: a bevonás cégnyilvántartási bejegyzésének időpontjában már nem minősült tagnak, hanem az alperes külső hitelezője volt, ezért vele szemben nem lehetett alkalmazni azokat a törvényi korlátozásokat, amelyek a tagoknak történő kifizetésekre vonatkoztak.

[30] A felperes fellebbezési ellenkérelmének tükrében ugyanakkor ki kell emelni azt is, hogy az üzletrészt bevonó társasági határozat – a Ptk. 3:184. §-ától függetlenül – feltételhez kötötte a felperest megillető „jutó” kifizetését, hiszen úgy rendelkezett, hogy azt a társaság meglévő eszközeiből csak akkor lehet kiadni a felperesnek, ha az nem veszélyezteti az alperes fizetőképességét. Mivel pedig ezt a társasági határozatot senki, így a felperes sem támadta meg, az abban foglalt feltételt figyelembe kellett venni annak eldöntése során, hogy a felperes korábbi részítéssel el nem bírált keresete alapos-e. Ezért volt szükség az elsőfokú eljárás részbeni megismétlésére, amelynek során az elsőfokú bíróságnak meg kellett vizsgálnia, hogy az alperes a fizetőképességének veszélyeztetése nélkül ki tudta volna-e adni a felperes részére a bevont üzletrész 2020. augusztus 31-én fennállt forgalmi értékét vagy nem. További körülmények vizsgálatára ugyanakkor az elsőfokú bíróság nem volt köteles,

hiszen a társasági határozat egyéb fizetési feltételt nem tartalmazott. Erre tekintettel a megismételt eljárás során nem kellett állást foglalni abban a kérdésben, hogy a felperest megillető összeg kifizetése megalapozhatja-e az alperes vezető tisztségviselőjének a Cstv. 33/A. §-ának (1) bekezdése szerinti felelősségét, ez ugyanis nem volt a per tárgya. Nem kellett megvizsgálni azt sem, hogy a felperes követelését a Cstv. 57. §-ának (1) bekezdése szerinti kielégítési sorrendben hová lehet besorolni, hiszen a követelés jogszerűségének eldöntése során ennek sem volt jelentősége. Mindezek miatt alaptalan volt az alperes ezzel ellentétes fellebbezési érvelése is.

[31] Bár az alperes az elsődleges fellebbezési kérelmének alapjaként a megismételt eljárásban beszerzett szakvélemény aggályosságára is hivatkozott, az ítéltábla ezekkel az érvekkel sem értett egyet. Azt ugyanis, hogy az alperes likviditását nem veszélyeztetné a felperest megillető összeg kifizetése, a szakértő szóbeli nyilatkozata szerint már önmagában is igazolta az a tény, hogy a teljesítésre teljes mértékben fedezetet nyújt az alperesnek a felperessel és a házastársával szemben fennálló követelése, ez a teljesítési mód pedig nem veszélyezteti az alperes fizetőképességét. Ezt a szakértői megállapítást az alperes nem sérelmezte, hiszen csupán azt kifogásolta, hogy az elsőfokú bíróság a felperes e körben előadott érvelését figyelembe vette, ez utóbbi hivatkozása azonban – a kifejtett okok miatt – nem foghatott helyt. Mivel pedig ez a felek által nem vitatott, aggálymentes szakértői nyilatkozat minden további körülmény vizsgálata nélkül bizonyította, hogy az alperes a fizetőképességének veszélyeztetése nélkül teljesíteni tud, az alperes fellebbezése – a megismételt eljárásban beszerzett szakvélemény aggályosságának alátámasztására előadott további érveinek alaposságától függetlenül – nem vezethetett eredményre.

[32] E szakvéleménnyel szemben előterjesztett egyéb fellebbezési hivatkozások kapcsán az ítéltábla csupán azt emeli ki, hogy az elsőfokú bíróság helyes felhívása szerint az alperesnek részletes tényállításokat kellett volna előadnia a likviditásának veszélyeztetettségére vonatkozóan, vagyis neki kellett volna meghatároznia, hogy milyen lejáratú és összegű konkrét fizetési kötelezettségek, továbbá mely egyéb konkrét tények miatt hivatkozik arra, hogy a felperes követelésének kielégítése veszélybe sodorta volna a fizetőképességét. Ilyen konkrét tényállításokat azonban az alperes erre irányuló bírói felhívás ellenére sem adott elő, hiszen e körben – konkrétumok nélkül – csupán általános pénzügyi és gazdasági adatokra hivatkozott, így e mulasztásával megfosztotta magát annak lehetőségétől, hogy teljesíthesse a bizonyítási kötelezettségét, azaz igazolhassa, hogy a követelést a fizetőképességének veszélyeztetése nélkül nem tudta volna teljesíteni. A konkrét tényállítások hiányából eredő következményeket pedig az alperes nem háríthatta át másra, hiszen a szakértőnek nem az volt feladata, hogy kiderítse: az alperes mely konkrét tények miatt hivatkozik a likviditásának hiányára, hanem az, hogy megvizsgálja az alperes által e körben előadott részletes és konkrét tényállítások megalapozottságát. Az tehát, hogy e feladatát az alperes mulasztása miatt végső soron kizárólag a jelen ítélet [31] pontjában foglalt aggálymentes szakértői nyilatkozat erejéig tudta teljesíteni, csakis a bizonyításra köteles alperes terhére esett. Mindebből az is következik, hogy az elsőfokú bíróság nem sértette meg az anyagi pervezetés szabályait akkor, amikor nem hívta fel az alperest további iratok csatolására, hiszen a szakértő nem csupán az iratok, hanem a konkrét tényállítások hiánya miatt sem tudott pontosabb szakvéleményt adni. További tényállításokra pedig az elsőfokú bíróságnak szintén nem kellett felhívnia az alperest, mert e körben egyszer már végzett anyagi pervezetést, amellyel lehetőséget adott az alperesnek az őt terhelő tényelőadási kötelezettség teljesítésére, ezzel azonban az alperes nem élt, így ennek következményeit neki kellett viselnie (Debreceni Ítéltábla .../30. számú határozatának [38] bekezdése).

[33] Bár az alperes sérelmezte a fellebbezésében az alapeljárás során beszerzett szakvélemény megállapításait is, e körben az ítéltábla visszautal a hatályon kívül helyező végzésére, amelyben már kifejtette, hogy a szakértő a szakvélemény szakmai megállapításaival összefüggésben nem volt utasítható [Szak.tv. 47. §-ának (1) bekezdése]. Mindez azt jelenti, hogy a szakértő maga határozhatta meg a szakvélemény elkészítéséhez használt módszereket és eljárásokat (PJD2022.25.), ezért az alperes alappal nem sérelmezhet, hogy olyan cégértékelési módszert választott, amely nem a társaság meglévő eszközeinek forgalmi értékén, hanem a cég jövedelemtermelő képességén alapult. Abból tehát, hogy a szakértő nem állapította és kompetencia-hiány miatt nem is állapíthatta meg a társaság eszközeinek forgalmi értékét, még nem következett, hogy az alapeljárásban beszerzett szakvélemény aggályos. Mindebből az is következik, hogy az elsőfokú bíróság nem sértette meg az anyagi pervezetési szabályokat akkor sem, amikor nem hívta fel az alperes figyelmét arra, hogy további szakértői bizonyításra van szükség, ilyen bizonyítást ugyanis nem kellett lefolytatni.

[34] Az alperes azon fellebbezési érvelése szintén nem foghatott helyt, amely szerint a felperes nem terjeszthetett volna elő pénzfizetésre irányuló keresetet. Ahogy azt az ítéltábla a hatályon kívül helyező végzésében már kifejtette: a felperes „jutóját” az üzletrészt bevonó társasági határozat szerint „a társaság meglévő eszközeiből” kellett kiadni, amely magában foglalta az alperes pénzeszközeit is. Ezekre tehát a felperes alappal tartott igényt, azt pedig az alperes erre irányuló bírói felhívásra sem fejtette ki, hogy milyen egyéb eszközök kiadására hajlandó, így a fellebbezési kérelmeinek teljesítését ez a hivatkozása sem alapozhatta meg.

[35] Az ítéltábla az alperes fellebbezését követően a csatlakozó fellebbezést vizsgálta meg, amelyben a felperes két okból támadta az elsőfokú ítélet perköltségviselésre vonatkozó rendelkezését.

[36] Egyrészt azt sérelmezte, hogy az elsőfokú bíróság a perköltségszámítás során figyelembe vette az alperes megismételt eljárás során felmerült költségeit annak ellenére, hogy ebben az eljárási szakaszban teljes pernyertes lett. Ezzel az érveléssel azonban az ítéltábla nem értett egyet. Ennek oka az, hogy a pernyertesség-pervesztesség arányát nem a megismételt elsőfokú eljárás, hanem a perköltségről is rendelkező részítélettel nem érintett teljes elsőfokú eljárás eredménye alapján kellett megállapítani. A hatályon kívül helyezés folytán megismételt elsőfokú eljárás ugyanis nem önálló eljárás, hanem az eredeti keresettel megindított elsőfokú eljárás olyan része, amelyben a felek ugyan jogosultak külön felszámítani az abban felmerült perköltségeiket, a felszámított perköltségek viseléséről azonban a bíróságnak nem a megismételt eljárás, hanem az eljárás egészének eredménye alapján megállapítható pernyertesség és pervesztesség alapulvételével kell döntenie. Ezért függetlenül attól, hogy a megismételt elsőfokú eljárásban a felperes még el nem bírált keresete alaposnak bizonyult, a perköltségről is rendelkező részítélettel nem érintett teljes elsőfokú eljárás eredménye alapján a felperest nem lehetett 100%-ban pernyertesnek tekinteni, hiszen figyelembe kellett venni, hogy a korábbi elsőfokú ítélet fellebbezéssel nem érintett része a kereset egy részét jogerősen elutasította. A részleges pernyertességre tekintettel pedig az elsőfokú bíróság helyesen járt el, amikor a Pp. 83. §-ának (2) bekezdése alapján a feleket a pernyertességük-pervesztességük arányában kötelezte a felmerült perköltségek viselésére. Az elsőfokú bíróság ezzel kapcsolatos számítását a felperes

összszersűségében nem támadta, ezért annak helyességét a csatlakozó fellebbezéshez kötött ítéltábla nem vizsgálhatta.

[37] Másrészt a felperes azt is sérelmezte, hogy az elsőfokú bíróság 50%-ra mérsékelte a megismételt elsőfokú eljárásban felszámított jogi képviselői munkadíját. Ezzel az érveléssel az ítéltábla is egyetértett. Az elsőfokú bíróság ugyanis a díjmérséklés jogalapjaként az Ükr. 3. §-ának (5) bekezdését jelölte meg. Ezt a szabályt azonban csak az Ükr. 3. §-ának (2)-(4) bekezdései szerint megállapított ügyvédi munkadíjakra lehet alkalmazni, az Ükr. 2. §-ának (1) bekezdése alapján felszámított munkadíjakra nem. Mivel pedig a felperes a megismételt eljárás során az Ükr. 2. §-a (1) bekezdésének a) pontjára hivatkozással számított fel ügyvédi munkadíját, annak összegét az elsőfokú bíróság az Ükr. 3. §-ának (5) bekezdésére hivatkozással tévesen mérsékelte 50%-ra. Ezt a hibát az ítéltábla akként orvosolta, hogy a felperest a megismételt eljárásban végzett ügyvédi tevékenységre tekintettel megillető jogi képviselői munkadíját az Ükr. 2. §-a (1) bekezdésének a) pontja alapján – a felszámítottal egyezően – bruttó 4 344 123 forintban állapította meg, amit a felek a fellebbezéseikben nem támadtak. Erre tekintettel a felperes – az elsőfokú ítéletben részletezett egyéb, fellebbezéssel nem támadott perköltségtétellel együtt – 11 419 243 forint perköltséget előlegezett meg, amellyel szemben az alperesnek 9 693 169 forint perköltsége keletkezett. Az egymással szemben fennálló perköltségigények összevezetése után tehát az alperest kellett kötelezni arra, hogy fizessen meg a felperes részére 1 726 074 forint perköltséget [Pp. 82. §-ának (2) bekezdése].

[38] A kifejtett okok miatt az ítéltábla az elsőfokú bíróság ítéletét a Pp. 383. §-ának (2) bekezdése alapján a rendelkező részben írt módon részben megváltoztatta, egyebekben pedig helybenhagyta.

[39] A másodfokú eljárásban a fellebbezés tekintetében az alperes teljes egészében pervesztes lett, ezért a jogi képviselője ügyvédi munkadíjából származó saját másodfokú perköltségét a Pp. 83. §-ának (5) bekezdése alapján maga viseli. A Pp. 83. §-ának (1) bekezdése alapján köteles továbbá megtéríteni a felperesnek az általa az Ükr. 2. §-a (1) bekezdésének a) pontjára hivatkozással felszámított, a jogi képviselője ügyvédi munkadíjából származó másodfokú perköltségét, amelynek összegét az ítéltábla a felszámítottal azonos összegben, bruttó 2 173 415 forintban határozta meg.

[40] A felek a csatlakozó fellebbezéssel összefüggésben felmerült perköltségeiket a Pp. 81. §-ának (2) vagy (5) bekezdése szerint nem számították fel, ezért ennek viseléséről nem kellett döntenie [Pp. 82. §-ának (3) bekezdése].

[41] Az alperes fellebbezése az illetékekről szóló 1990. évi XCIII. törvény (a továbbiakban: Itv.) 51. §-ának (1) bekezdése alapján illetékmentes volt.

[42] A csatlakozó fellebbezés tekintetében a felperes 27%-ban, az alperes pedig 73%-ban lett pernyertes. Ezért az ítéltábla a Pp. 83. §-ának (2) bekezdése és a 102. §-ának (1) bekezdése alapján ilyen arányban kötelezte a feleket a felperes részére engedélyezett költségfeljegyzési jog folytán előzetesen meg nem fizetett, az Itv. 46. §-ának (4) bekezdése szerint számított 317 520 forint csatlakozó fellebbezési illetéknek az állam javára történő megfizetésére.

Debrecen, 2025. június 26.

Dr. Molnár Tibor Tamás s.k. a tanács elnöke, Dr. Szűcs Lajos s.k. előadó bíró, Szilágyiné dr.
Karsai Andrea s.k. bíró